

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Morib. Ignatii Loiolæ, Qvi Societatem Iesv
Fvndavit, Libri III**

Maffei, Giovanni Pietro

Dvaci, 1585

Palæstinæ loca sancta perlustrat. Cap. XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44004

INde cum cetera peregrinorū turba progressus, vt ad conspectum sacratissimæ vrbis est ventum, incredibilem ex ipso illius intuitu cepit animo voluptatem: ac deinceps partim in comitatu, partim etiam solus, loca illa Christi Domini, *MARIÆ* virginis, & Apostolorum nobilitata vestigiis, eximio quodam animi fructu venerabundus, haud semel obiit: modo inclyti quondā templi reliquias, modo sepulchra Prophetarum intuens: hic nascentis & vagientis; illic docentis, & miracula patrantis filij Dei monimenta considerans. Vbi vero ad loca eiusdem acerbissimis pœnis insignia, & morientis in cruce sanguine consecrata, atq. ad defuncti sepulchrum accederet; effusus in lacrymas humo pia oscula imprimere, immortales agere Domino gratias, incredibili quadam spiritus dulcedine & suauitate compleri. Ad hæc antiquum beatissimæ Virginis domicilium, itemq. locū instituto primū Eucharistiæ mysterio, & sancti Spiritus aduentu memorādum, & alia eiusmodi quàm plurima, quæ per otium deinde reuiferet, à mystagogo quàm accuratissime addiscere. Erat Ignatio iamdiu deliberatum, vt diximus, in augustis illis Iudææ sedibus pedem figere, atq. ad conuertendos ad Evangelij lucem infideles toto pectore incumbere; quod non reperiret vel vbi sanctius in terris vitam degeret, vel in quo munere fructuosius operā collocaret. Neque, plurimis iam experimentis diuinæ bonitati confidere, & in diem paruoq. viuere assuetum, rerū quæ ad corpus pertinet, habebat cura vlla sollicitum.

Id vero

Id vero laborabat vnum, fragilitatis humanæ videlicet conscius, ne spiritui quotidie deficienti, & noxarum sordes aliquas contrahenti, opportuna sacræ Penitentia ablutio, & cælestis panis alimenta decissent. Quam ad rem idoneum ratus ministerium fratrum è Frãscana familia, qui loca illa religiosa tuentur, & peregrinis aduenientibus præsto solent esse; adit ille ad custodem cœnobij, ac litteras ei, quas ex Italia commendatitias attulerat, reddit; & quod ad conuersionem infidelium attinet, nihil ei suorum consiliorum impertit; voluntatem vero suam in eisdem sedibus commorandi habitandiq. demonstrat: rogat proinde, vt se fratres dumtaxat tecto recipiãt, sibiq. confessionis & Eucharistia sacramenta ministrant: se, quæ ad victum cultumq. spectent, nullo prorsus eorum incõmodo curaturum. Custos, partim cõmendatione amicorum, partim postulati moderatione permotus, bene sperare iubet Ignatiũ, ita tamen, vt rem in aduẽtum Prouincialis ministri differret, qui per eos dies in Bethleẽ oppido versabatur. nec dubitauit Ignatius quin æque facilẽ Prouincialem esset habiturus, atq. custodẽ habuerat. itaq. cum reditus iam peregrinorũ instaret, litteras ad amicos in Occidentem scribere aggressus est, quibus eos de suo statu faceret certiores. Cum igitur maxime scriberet, quòd in posterũ diem peregrinis erat indicta profectio; ecce tibi à custode nuntius, adesse Prouincialem, & Ignatium accersere. ad quẽ bonæ spei plenus cum extemplo adiisset, collaudat ille primo piã hominis voluntatem: sed re apud se diligentius deliberata, videri sibi ait satius, vt recedat; idq. cum alias ob causas, tum vero quòd ante id tẽpus nonnulli eodem studio accensi, dum securius vagantur, à Turcis excepti,

excepti, vel misere periissent, vel certe in acerbæ seruitutis calamitatem incidissent, quos deinde propter officium ac vicinitatem Franciscani fratres non sine magno cœnobij detrimento redimere cogebantur. proinde se in diem insequētem cum ceteris peregrinis ad iter accingeret. Ad quæ cum ita respondisset Ignatius, vt sibi certum fixumq. esse affirmaret, Hierosolymis omnino restare; simulq. modeste significaret, se, quamuis aliter sentiente Prouinciali, nequaquam, nisi aliqua oblata religione, à proposito recessurum: tum ille potestatem se à summo Pontifice habere subiunxit sacris interdicendi, si quis inuito se ibidem remanere conatus esset: iamq. potestatis eius diploma proferre paranti, confestim Ignatius, vt omnia Ecclesiastica iura & imperia valde reuereretur, nihil prolato opus esse respondit, credere se quæ diceret; & quoniam ita iuberet, dicto audientē fore. Dum igitur ad hospitium tendit mærens, vt se ad reditum comparet; acris illum incessit repente cupiditas montis Oliueti illius celeberrimi reuifendi, quo in summo cernuntur adhuc IESV Christi ascendentis in cælū expressa vestigia: ac ne quis forte in tantis temporis angustiis impedimento sibi esset, re nemini patefacta, & (quod periculosius est) nullo propter inopiam Turca secum adhibito ex iis qui mercede conducti peregrinis in ea regione præsidio sunt; solus ad montem excurrit: cumq. à custodibus non admitteretur, cultellum è calamaria theca detractum mercedis loco iis dedit, sacri montis cacumen subiit alacer, & diuinorum pedū notas multa cum prece & ingēti gaudio veneratus, ad Bethphage properauit: vbi dum singula curiose perlustrat, subiit illius animum subito, minus diligēter in Oliueti fastigio sese animad-

animad-

animaduertisse, vtra ex cæli plaga dextrum, vtra sinistrum esset Christi vestigium: qua dubitatione quasi quibusdam calcaribus incitatus, illico ad montem recurrit, adnotauitq. intentis oculis vel minutissima quæq. sic, vt locus in posterû dubitationi non esset: vsque adeo inexplebile studium sacrosancta illa redemptionis humanæ monumenta, & incunabula Christianæ religionis penitus etiam atq. etiam cognoscendi recolendiq. mentē eius inualerat. Interea cum abesset diutius, nec in turba peregrinorum appareret, ad Frânciscanos defertur desiderari ex eo numero Ignatium. Franciscani suspicati id quod erat, ac veriti ne per eam solitudinē Ignatius in aliquod vitæ vel seruitutis discrimen incurreret; Armenium quemdam in eo cænobio ministrantē, ad illum perquirendum celeriter mittunt. qui descendēti ex Oliueto commodum Ignatio factus obuiam, fuste primum, ac truci vultu acriter minitari, ac temeritatem aspere admodum increpare, deinde immissa manu, & brachio ferocius apprehensum ad diuersoriû trahere minime sane renitentem, quin etiam nouo cælestis gaudij rore perfusum, quod inter eas contumelias Christum sibi præsentē, & vsq. ad hospitium præeuntem, incredibili quodam genere consolationis aspiceret.

In Hispaniam redit. CAP. XV.

VT igitur postera dies illuxit, cum reliquo peregrinorum agmine Ignatius abiit præ desiderio tristior, & relictam prouinciam sine fine respiciens: nec tamen, quoniam præsentī necessitate victus inde recederet, de mu-
niendo